

Pinsedag

Salmevalg

290: I al sin glans nu stråler solen

448: Fyldt af glæde over livets under

291: Du som går ud fra den levende Gud

294: Talsmand som på jorderige

725: Det dufter lysegrønt af græs

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes

Jesus sagde: ”Elsker I mig, så hold mine bud; og jeg vil bede Faderen, og han vil give jer en anden talsmand, som skal være hos jer til evig tid: sandhedens ånd, som verden ikke kan tage imod, fordi den hverken ser eller kender den. I kender den, for den bliver hos jer og skal være i jer. Jeg vil ikke efterlade jer faderløse; jeg kommer til jer. Endnu en kort tid, og verden ser mig ikke længere, men I ser mig, for jeg lever, og I skal leve. Den dag skal I erkende, at jeg er i min fader, og I er i mig og jeg i jer. Den, der har mine bud og holder dem, han er den, der elsker mig; og den, der

elsker mig, skal elskes af min fader; også jeg skal elske ham og give mig til kende for ham.

Prædiken

Jeg ved ikke noget bedre end at vågne en tidlig sommermorgen, hvor solen allerede skinner klart, fuglene fløjter højt og blomster er træer står udsprunget i deres fuldeste pragt. Jeg ved ikke noget bedre, end at gå ud en tåget formiddag, hvor solen er ved at brænde hul i tågen; og der er denne her underlige fornemmelse af det svalende og det varme på én gang, og alt i mens kan jeg indånde den rene luft, betragte duggen på græsstråene og glæde mig over et væld af dufte fra urter, blomster og træer. Jeg ved ikke noget bedre end at vågne ved siden af min elskede, der endnu sover fredfyldt, ligge lidt og betragte hende, og så langsomt snige mig ud af sengen for at brygge morgenkaffe. Jeg ved ikke noget bedre, end når mine børn vågner og opdager, at de ligger ved siden af mig, og så råber de med høj og begejstret stemme: far! Jeg ved ikke noget bedre end nye kartofler, de første jordbær,

et saftigt æble plukket direkte fra træet, at sidde trækronen i min mormors kirsebærtræ og proppe mig med de lækreste røde kirsebær. Jeg ved ikke noget bedre end at danse på terrassen, på en varm sommerdag med kraftigt tordenvejr. Jeg ved ikke noget bedre end at løfte et glas koldt øl og skåle med en god ven.

Det er i grunden et velsignet liv. Det er fyldt med ånd, sandhed, kærlighed og fællesskab. Det er levet i en verden, hvor jorden bliver ved med at overøse os med rige gaver. Naturligvis ikke uden bondens indsats. Men tænk, den indsats kan lige så vel være en velsignelse.

Når jeg oplever den rige velsignelse, som jorden overøser os med, og den dybe nåde, at jeg er omgivet af mennesker, jeg holder af, og jeg tror virkelig, at mange af dem også holder af mig, så fylder det mig med en dyb glæde; glæden strømmer som et langsom flod i bunden af mit sind; og jeg tænker, at floden strømmer fra paradiset. Jeg har jo fået det hele, uden at jeg skulle yde noget til gengæld – sådan da: jeg har taget en uddannelse, og jeg forsøger at gøre mig umage med mit arbejde; jeg har også

friet til den kvinde, jeg elsker højest; men da jeg blev født, var jeg allerede elsket af nogen, og jeg var allerede velsignet ved at bo på denne jord, som jeg kunne løbe rundt i og sanse med min krop. Jeg er fysisk til stede, og det er skønt.

Vel ved jeg, at der er mennesker, der måske lever under knap så velsignede vilkår. Der er sikkert også mennesker, der lever under mere velsignede vilkår. Men livet føles bestemt ikke altid som en lykke, som noget godt og dejligt. Det er derfor, vi både taler om Himmel og Helvede. Den, der tror, at Helvede ikke eksisterer, kender ikke livet. Men der er andre dage i løbet i kirkeåret, hvor Helvede har sin plads. I dag er det Pinse, og derfor taler vi om den lovsang, som troen fylder i vores kroppe: Glæde over det nyudsprungne blad, betagelsen af en smuk solnedgang, den indre ro, når vi omfavner en, vi elsker, samhørigheden, når vi synger højt i kor. Vi taler om Paradis, om Himlen. Ikke som det fjerntliggende sted, som vi måske lukkes ind i, når vi dør og genopstår, men som det helt nære. Himlen er der, hvor Gud er nær. Og Gud er nær, lige her, med sin

Helligånd, så Himlen er her. Det er Pinse, og Himlen er trukket ned på jorden.

Det betyder jo ikke, at alt, hvad der glæder os, er Guds værk. Vi kan glæde os over andres ulykke. Vi kan frydes over fjendens tab. Vi kan endda blive afhængige af lykkefølelsen, af rusen, af ekstasen, på mange forskellige måder. Afhængigheden giver os en kort og intens lykkeoplevelse, som er så dominerende, at vi kan blive fanget i et liv, hvor alt drejer sig om at besidde den lykkeoplevelse. Og så forvandler det sig til Helvede. Til fortabelse. Fordi vi lever på en løgn, på en falsk eller en usand lykke.

Men i den Himmel og i den glæde, vor Gud er nær, kan ånd, sandhed, kærlighed og fællesskab ikke adskilles. Den virkelige lykke og den dybe glæde er ikke noget, vi kan have isoleret for os selv. Den lever vi i sammen med andre. Først da kan det være sand glæde. Ånd, kærlighed, sandhed og fællesskab er afgørende.

I samfundet siger vi, at dem, der har magten ejer sandheden. I kirken siger vi, at intet menneske kan eje

sandheden. Sandheden er Guds, og den bliver kun tilgængelig for os i mødet med en anden. Sandheden er altså ikke noget, vi har; den lever vi i, for den er betinget af et fællesskab, der kun har sig selv, altså fællesskabet, som sit mål.

Se, det er noget andet, end vi normalt hører. Sandheden, siger vi, er at have ret. Fællesskab, siger vi, er at være sammen med nogen om noget – og udelukke andre. Ånd, siger vi, er at meditere over livets mening, at blive ”åndelige” eller ”spirituelle” ved at søge ind i os selv, eller hen imod noget, der kan sætte det på plads for os. Kærlighed, siger vi, hører hjemme i familien og blandt de nærmeste venner.

I kirken siger vi, at ånd, kærlighed, sandhed og fællesskab er forbundet i Jesus Kristus. Altså i den, der både er korsfæstet og opstået fra de døde. Kærligheden var hans udgangspunkt. Jesus Kristus kom til os, fordi han gennem sit liv skulle forkynde og vise, at Gud elsker menneskene. Fællesskabet var hans mål: Han skabte selv et ligeværdigt fællesskab blandt ulige mennesker. Opstandelsen er et

udtryk for, at hvad Jesus gjorde og prædikede var sandt – det blev ikke begrænset af et enkelt menneskes liv. Ånden betyder, at det er os, det handler om. Det er en aktuel historie, selvom den foregik for 2000 år siden. For ”ånden” er Guds nærvær midt iblandt os. Jesus Kristus er opstået som kirkens fællesskab. Lige nu! her!

Grundtvig udtrykte det i salmen, vi sang i begyndelsen af gudstjenesten: I al sin glans nu stråler solen. I vers 3 lyder teksten: *Det ånder himmelsk over støvet, det vifter hjemligt gennem løvet:* Det himmelske og det helt nære, det hjemlige, er forbundet, så det ene ikke kan tænkes uden det andet. Verset fortsætter: *det lufter lifligt under sky fra Paradis, opladt på ny, og yndig risler ved vor fod i engen bæk af livets flod:* Det er uden tvivl et ærkedansk landskab, Grundtvig beskriver, når han taler om bækken, der risler gennem engen, men det liv og den glæde, som bækken skaber omkring sig, her i den danske natur, strømmer fra livets flod, altså fra Skaberens selv.

Ånd, kærlighed, sandhed og fællesskab kender vi. Og vi ved, at sandheden er lig med et liv forbundet i

fællesskabet med andre og bestemt af kærligheden. Sandheden er derimod ikke lig med at have ret. Hvad hjælper det mig, at jeg har ret, vis jeg ikke har kærlighed? Nej, at leve et sandt liv er at leve i kærligheden.

Jesus siger til disciplene: Endnu en kort tid, og verden ser mig ikke længere; for han døde jo; men så fortsætter Jesus: men I ser mig, for jeg lever, og I skal leve. Jesus Kristus er borte. Han døde, han opstod, han fór til himmels; men vi ser Jesus Kristus, for han er der en tidlig sommermorgen, hvor solen allerede skinner klart, fuglene fløjter højt og blomster er træer står udsprunget i deres fuldeste pragt. Vi ser Jesus Kristus, for han er der en tåget formiddag, hvor solen er ved at brænde hul i tågen. Vi ser Jesus Kristus, for han er der når jeg vågner ved siden af min elskede. Vi ser Jesus Kristus, for han er der, når jeg løfter et glas koldt øl og skåler med en god ven. For Jesus Kristus lever, og derfor skal vi også leve. Det gælder os, der er samlet her, høj som lav, rig som fattig, mand som kvinde. Men det gælder også den tigger, der skal kæmpe for sit liv og den flygtning, der ikke længere har et hjem. Vi

er Jesu Kristi legeme, og Helligånden byder os at forvandle den enkeltes Helvede til vores fælles Himmel. Amen.

Kirkebøn

Vor Herre og vor Gud! Du, der i din almægtighed, elsker os; du, der med hele din almægtighed, involverer dig i den største og den mindste, i sorgen og i glæden; du, der ved din almægtighed, udgyder ånden over hele dit skaberværk. Lad Helligånden sammenknytte os. Lad Helligånden virke i mangfoldigheden, så hvert eneste menneske føler sig indlemmet i kærlighedens fællesskab. Tænd et håb hos alle dem, der ikke kender til noget fællesskab; selv Kristus hang forladt og ensom på korset. Alt håb syntes ude og alt liv syntes fortabt. Men i Dødsriget samlede du de fortabte, de glemte og dem, der havde vendt ryggen til dig. Lad også os i dag mærke din kærligheds kraft, så vi tør være os selv, og så vi tør se vores medmennesker, som de er. Amen.